

NIEUW!

Floortje ter Heurne (34) woont in de Arnhemse wijk Malburgen: één van de veertig achterstandswijken waar extra aandacht en geld naartoe gaan.

KRACHTWIJK

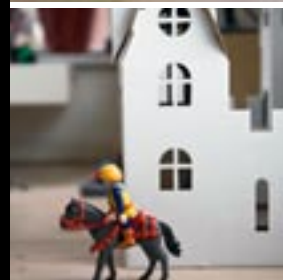
NAAM: FLOORTJE TER HEURNE (34)
RELATIE: MET JEROEN
KINDEREN: ZOON JOEP (6)
WOONT IN: ARNHEM

Ons huis is nieuw. Ik wilde graag oud. Hiervoor woonde ik met man en kind in een dertien-in-een-dozijn huis, ver van het centrum. Na tijden azen op een betaalbaar jaren dertig-huis dicht bij het centrum, was daar ineens een nieuwbouwplan dicht bij het centrum. In Malburgen... Die wijk stond bekend als achterbuurt met de hoofdletter A. Maar manlief en ik hadden daar alleen paar jaar heerlijk gewoond. Ach, er was wel eens wat. Maar gezwaai met pistolen? Dat zagen we voor het eerst op de parkeerplaats achter ons dertien-in-een-dozijn huis. Niet in Malburgen. We besloten: niet dralen, maar doen. En namen een optie op een ruim twee-onder-een-kaphuis (leuk van zo'n krachtwijk: daar woon je ruim en betaalbaar). Daar wonen we nu drie jaar. In het begin liep er elke keer een hond door onze tuin. Drie keer per dag. Na een tijdje zag ik dat er ook een Baas bij hoorde, maar die beperkte zijn taak tot het opengooien van de deur en het naar buiten duwen van zijn hond. Die dan bij ons in de tuin kwam poepen. Op een dag was ik het zat. Formaat bulldog hurkte weer tussen onze bloemen en ik liep naar buiten.

FORMAAT BULDOG
HURKTE TUSSEN ONZE
VERSGEPLANTEBLOEMEN

Omdat baas tig huizen verder in de deur-opening stond, riep ik: "Vind je dat nou normaal?" Ineens kwam hij wel in beweging. Mijn kant op. Mouwloos, vol tatoeages en met een gezicht op onweer. Wat ik had? Nou... uw hond in mijn tuin. Ik dacht bij mezelf: Floor, dit is zo iemand met wie je GEEN ruzie wilt. Maar dat kwartje viel een beetje laat die ochtend. Of ik problemen had met zijn hond? Ja, want ik hoef geen poep in mijn achtertuin. Toen zag ik dat Baas een dikke knie had. Ik besloot een beetje in te binden en schutterde: "Maar het is ook vast lastig uitlaten met zo'n been." Warempel. Zijn gezicht brak open. We kregen een heel gesprek over een operatie, zijn zware werkverleden en het eindigde met de belofte dat hij zijn hond niet meer zou loslaten. En nu? Tijdens mijn hardloopronde is er geen enthousiastere supporter denkbaar dan Baas. Ik aai zijn hond. We weten inmiddels hoe het met elkaars kinderen reilt en zeilt. Tja. Mijn eerste vergissing was gemaakt. Ik was na een paar weken in hartje Malburgen meteen een vooroordeel armer.

FOTOGRAFIE: Eline Heasen

NIEUW!

Floortje ter Heurne (34) woont in de Arnhemse wijk Malburgen: één van de veertig achterstandswijken waar extra aandacht en geld naartoe gaan.

KRACHTWIJK

NAAM: FLOORTJE TER HEURNE (34)
RELATIE: MET JEROEN
KINDEREN: ZOON JOEP (6)
WOONT IN: ARNHEM

Ons huis is nieuw. Ik wilde graag oud. Hiervoor woonde ik met man en kind in een dertien-in-een-dozijn huis, ver van het centrum. Na tijden azen op een betaalbaar jaren dertig-huis dicht bij het centrum, was daar ineens een nieuwbouwplan dicht bij het centrum. In Malburgen... Die wijk stond bekend als achterbuurt met de hoofdletter A. Maar manlief en ik hadden daar alleen paar jaar heerlijk gewoond. Ach, er was wel eens wat. Maar gezwaai met pistolen? Dat zagen we voor het eerst op de parkeerplaats achter ons dertien-in-een-dozijn huis. Niet in Malburgen. We besloten: niet dralen, maar doen. En namen een optie op een ruim twee-onder-een-kaphuis (leuk van zo'n krachtwijk: daar woon je ruim en betaalbaar). Daar wonen we nu drie jaar. In het begin liep er elke keer een hond door onze tuin. Drie keer per dag. Na een tijdje zag ik dat er ook een Baas bij hoorde, maar die beperkte zijn taak tot het opengooien van de deur en het naar buiten duwen van zijn hond. Die dan bij ons in de tuin kwam poepen. Op een dag was ik het zat. Formaat bulldog hurkte weer tussen onze bloemen en ik liep naar buiten.

FORMAAT BULDOG
HURKTE TUSSEN ONZE
VERSGEPLANTEBLOEMEN

Omdat baas tig huizen verder in de deur-opening stond, riep ik: "Vind je dat nou normaal?". Ineens kwam hij wel in beweging. Mijn kant op. Mouwloos, vol tatoeages en met een gezicht op onweer. Wat ik had? Nou... uw hond in mijn tuin. Ik dacht bij mezelf: Floor, dit is zo iemand met wie je GEEN ruzie wilt. Maar dat kwartje viel een beetje laat die ochtend. Of ik problemen had met zijn hond? Ja, want ik hoef geen poep in mijn achtertuin. Toen zag ik dat Baas een dikke knie had. Ik besloot een beetje in te binden en schutterde: "Maar het is ook vast lastig uitlaten met zo'n been." Warempel. Zijn gezicht brak open. We kregen een heel gesprek over een operatie, zijn zware werkverleden en het eindigde met de belofte dat hij zijn hond niet meer zou loslaten. En nu? Tijdens mijn hardloopronde is er geen enthousiastere supporter denkbaar dan Baas. Ik aai zijn hond. We weten inmiddels hoe het met elkaars kinderen reilt en zeilt. Tja. Mijn eerste vergissing was gemaakt. Ik was na een paar weken in hartje Malburgen meteen een vooroordeel armer.

FOTOGRAFIE: Eline Heasen